

ἀνατολικὸν κράτος. Αἱ περιστάσεις ἐφαίνοντο ἐπιτήδεια, τοῦλάχιστον πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι φραγκικῶν χωρῶν. Εἶδομεν εἰς ποίαν ἀναρχίαν διετέλει ἡ φραγκικὴ Πελοπόννησος. Ἄλλὰ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κατεχόμενον μερίδιον αὐτῆς δὲν εἶχε πολὺ βέλτιον. Τῇ 25 Μαρτίου 1380 εἶχεν ἀποθάνει ὁ δεσπότης τοῦ Μυσθρά Μανουὴλ Καντακουζηνός. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε περιστείλει τὰς στασιαστικὰς ἀξιώσεις τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας καὶ συντηρήσει τὴν εἰρήνην αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ἔνεκα τῶν τουρκικῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῆς ἄλλης προηγηθείσης ἀναρχίας εἶχεν ἐλαττωθῆ ὁ πληθυσμός, ὁ Μανουὴλ ἐκάλεσεν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ τούς τότε ἀρχίσαντας νὰ καταβαίνωσιν εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας Ἄλβανούς· ὥστε κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐπῆλθον εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν καὶ τὸ μέσον τῆς χερσονήσου οἱ πρῶτοι Ἄλβανοὶ ἄποικοι οἱ τοσοῦτον εἰς τὴν τύχην αὐτῆς ἐπενεργήσαντες. Τὸν Μανουὴλ ἀποθανόντα διεδέχθη ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ Ματθαῖος, ὁ καὶ συμβασιλεὺς τοῦ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ ἄλλοτε διατελέσας, ὅστις ὅμως δὲν ἤρξεν εἰμὴ ἔτη τρία. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχός του Δημήτριος ἐβουλεύθη νὰ ἀποβῆ ὅλως ἀνεξάρτητος ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης καθήρσεν αὐτὸν καὶ προεχειρίσατο δεσπότην Πελοποννήσου ἕνα τῶν υἱῶν του, τὸν Θεόδωρον Α΄ Παλαιολόγον, ὅστις κατατροπώσας τὸν Δημήτριον καίτοι συμμαχήσαντα μετὰ Λατίνων καὶ Τούρκων, παρέμεινε κύριος τοῦ δεσποτάτου ἐπὶ 24 ὄλα ἔτη (1383—1407). Ἄλλ' ἂν ὁ Δημήτριος ἐφάνη κακοήθης περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν συμμάχων, ὁ Θεόδωρος δὲν ἀνεδείχθη χρηστότερος περὶ τὴν ἀμοιβὴν ἣν ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν βοηθήσαντα αὐτὸν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔνετόν Πέτρον Γουμάνην. Διότι δὲν ἐδίστασε νὰ δωρήσῃ αὐτῷ τὸ ὀχυρώτατον φρούριον τῆς Μονεμβασίας. Εὐτυχῶς οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης δὲν συνήγασαν εἰς τὴν παράδοσιν καὶ οὕτω τὸ προπύργιον ἐκεῖνο τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔμεινεν εἰς χεῖρας τῶν ἡμετέρων, ἰδίως δὲ εἰς χεῖρας τοῦ μεγάλου ἀρχοντικοῦ οἴκου τῶν Μαμονάδων.

Μέρος τῶν τειχῶν τοῦ Μυσθρά

Ὡσαύτως καὶ αἱ περὶ τοῦ ἀραγωνικοῦ οἴκου εἰδήσεις, τοῦ ἀρχόντος τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας διὰ τῆς *ἐταιρείας* τῶν Καταλανῶν, δὲν ἦσαν πλέον ὡς ἄλλοτε ὀπωσοῦν εὐχάριστοι. Ἐπὶ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ Ρογέρου Λόρια, τοῦ διεξάγοντος τὴν διοίκησιν τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τοῦ 1361 καὶ ἐφεξῆς, ἀναφέρονται γεγονότα τινὰ μαρτυροῦντα ὅτι, ἂν ἡ καταλανικὴ *ἐταιρεία* δὲν ἐξετραχλίζετο εἰς τὰς προτέρας βαρβάρους καταπιέσεις καὶ δηρώσεις, ἡ τύχη ὅμως τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς πολὺ ἀπέιχε τοῦ νὰ εἶναι ἀξιοζήλωτος. Μία τῶν αἰτιάσεων τὰς ὁποίας ὁ Λόριας εἶχε κατὰ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ἔνετοῦ βαΐλου ἦτο ὅτι οὗτος ἀνεκήρυττεν ἐλευθέρους τοὺς εἰς τὴν νῆσον

